

Lệ thuộc

Aristoteles ([384-322 tr.CN](#)), triết gia [Hy Lạp cổ đại](#) nói: “*Amicus Plato, sed magis amica veritas*”. nghĩa: Plato là bạn tôi, nhưng bạn tốt nhất của tôi là chân lý.

Lương Khải Siêu (1873-1929) nhà đại cách mạng Trung quốc cũng nói: “*Ta có tai, ta nghe; có mắt, ta trông; có tâm tư, ta suy nghĩ. Đối với cổ nhân, có lúc ta thờ như thầy, có lúc ta kính như bạn, có lúc ta kinh địch như thù. Ta theo chân lý, nhất quyết không làm tôi tớ cho cổ nhân*”.

Không ai buộc, chúng ta tự trói mình để lệ thuộc vào ai đó ví dụ trò cũ lệ thuộc thầy, giáo dân lệ thuộc cha cụ (giáo sĩ), người bình thường lệ thuộc người nổi tiếng, kẻ hâm mộ (fan) lệ thuộc thần tượng, thứ dân lệ thuộc người đương quyền... Bởi vì thầy cô ... chỉ là giai đoạn. Sự bất toàn, bất nhất, thiếu sót, sai lầm của sư phụ, cha cụ, vua quan, danh nhân là hiển nhiên. Lệ thuộc họ giống như thuyền con dựa vào thuyền con giữa biển khơi đang cơn giông bão.

Trong khi chân lý mới thực là nơi chúng ta cần phải lệ thuộc, dựa vào; vì chân lý toàn thiện, toàn mỹ, vĩnh cửu, có sức mạnh giải phóng và thăng hoa con người.

Chân lý là Chúa Kitô. Người đã tự xưng mình là chân lý qua những câu như: “*Ta là Đường, là Sự Thật, và là Sự Sống...*”; “*Hãy đến với Ta vì Ta...*”; “*Ai ăn Thịt Ta và uống Máu Ta...*”; “*Thịt Ta thật là của ăn, Máu Ta thật là của uống...*”; “*Hãy bỏ mình, vác thập giá mình mà theo Ta...*” vân vân...

Đặt mình lệ thuộc sai chỗ là thói đời.

Vì sai chỗ nên đương nhiên đi đến:

- tôn vinh ai đó quá mức.
- tôn họ lên quá cao để khi gặp điều thất vọng liền đập người đó xuống tận bùn đen (đó là cách xử sự của tiểu nhân).
- chạy theo những cái dáng ngoài (bằng cấp, tiếng đồn, tài vật... của thần tượng).
- đấu tranh xô xát, hy sinh lãng xẹt, tạo chiêu bài nực cười, sáng kiến hư hỏng.
- quên bằng chân lý –đây là hệ quả lớn nhất- dẫn đến lạc đường trầm trọng.

Lại còn có một thực tế đáng buồn nữa, đó là biết đặt mình lệ thuộc vào Chúa, nhưng lệ thuộc theo kiểu “fan hâm mộ”, khoác cho Chúa những cái rất “bề ngoài”, “rất đời” đến quên mất Người là Thiên Chúa-Chân lý.

Tóm tắt, thái độ đúng gồm hai phần:

- Chỉ nên lệ thuộc vào Chúa-Chân lý.
- Cố gắng thực hành cho bằng được những gì Người dạy.

Đó là thái độ của bậc thức giả, chính nhân, quân tử.